

Arnošt Brod

Tohle jsou dvě fotografie mého otce, jak jde po Václavském náměstí v Praze. Mohlo to být tak někdy v polovině 30. let. Byly pořízeny pouličním fotografem, tehdy jich v Praze bylo hodně. Chodili po ulicích a fotili lidi, kteří si pak přišli do jejich ateliéru fotky vyzvednout. Nejvíc jich vždycky bylo v okolí Hlavního nádraží, protože když někdo přijel do Prahy, chtěl mít samo sebou památku na tu

návštěvu. Dnes už to tak není, každý má svůj vlastní fotoaparát. Ale například moje dcera Šárka má ještě takovou fotografii z doby, kdy jí bylo šest nebo sedm let.

Můj otec se jmenoval Arnošt Brod a narodil se 28. listopadu 1878 ve Vrdech-Bučicích. Myslím, že jeho mateřským jazykem byla ještě němčina, ale mluvil bez problému česky. Až do konce svého života psal kurentem, tím ostrým německým písmem, takže i když psal český dopis, měl ostré hrany, nedělal obloučky. Z toho soudím, že chodil do německých škol, koneckonců to tehdy bylo obvyklé. Určitě měl jenom střední školu, titul neměl. S jeho náboženským založením to asi moc slavné nebylo. Kdyby ano, vedl by nás k tomu, což se ale nedělo. V armádě nikdy nebyl, nemusel narukovat ani za první světové války a nejspíš to bylo proto, že byl válečně důležitý, protože pracoval v zásobování. Když se otec odstěhoval do Prahy, bylo to někdy v druhé polovině dvacátých let, stal se velkoobchodníkem s obilím. Prodával a kupoval od sedláků obilí a v Praze na burze je prodával. Čas od času, asi jednou týdně, jezdil s takovou velkou nákupní taškou služebně do Čáslavi. Sedláci mu vozili vajíčka, máslo, různou zeleninu...

Můj otec byl člověk takového konzervativního ražení, který byl samozřejmě šťasten, že má syny, protože ve svém věku už nedoufal, že bude vůbec nějaké potomky mít. Takže byl velmi hrdý, staral se o nás, dával nám přesné příkazy, co smíme a co nesmíme dělat. Kontroloval, kdy chodíme spát, kontroloval, jak se koupeme. Pokud měl čas, velmi se o svou rodinu staral. Bohužel času měl velmi málo, v podstatě to už byl starý člověk. Když v šedesáti letech zemřel, všichni říkali, že už to byl starý pán, že už se jeho věk naplnil. To je dneska nesmysl, šedesátiletí lidé jsou v podstatě velmi činní, ale jak říkám, už když mu bylo padesát, chtěl jít do penze a nešel jenom proto, že jsme se mu narodili my. Já ho mám v paměti jako člověka, který se samozřejmě sice snažil si s námi nějak hrát, ale myslím, že už ve svém věku dětem moc nerozuměl.